

Avaleht>Kohtuasja algatamine>Kus ja kuidas?>Millise riigi õigust kohaldada? Millise riigi õigust kohaldada?

Itaalia

1 Kehtivate õigusnormide allikad

Itaalias on rahvusvahelise eraõiguse allikateks riiklik õigus, Euroopa Liidu õigusaktid ja rahvusvahelised konventsioonid, millega Itaalia on ühinenud.

1.1 Riigi õigusnormid

Itaalias reguleeritakse rahvusvahelise eraõiguse küsimusi 31. mai 1995. aasta seadusega nr 218, millega asendati tsiviilseadustiku (*Codice Civile*) alguses sisalduvad üldised õigussätted – artiklid 16–31.

1.2 Mitmepoolsed rahvusvahelised konventsioonid

Itaalias kehtivate mitmepoolsete konventsioonide täielik loetelu

Itaalias kehtivate mitmepoolsete konventsioonide kohta vt [lisatud loetelu\(13 Kb\)](#) (13 Kb) [it](#).

1.3 Peamised kahepoolsed konventsioonid

Kohtute poolt kõige sagedamini kohaldatavate kahepoolsete konventsioonide mittetäielik loetelu

Itaalia ja muude Euroopa Liidu liikmesriikide vaheliste rahvusvahelise eraõiguse küsimuste suhtes varem kohaldatud kahepoolsed konventsioonid on asendatud samas valdkonnas vastu võetud liidu õigusaktidega. Kõige sagedamini kohaldatavad määrused on määrus (EÜ) nr 1393/2007 kohtu- ja kohtuväliste dokumentide liikmesriikides kättetoimetamise kohta tsiviil- ja kaubandusajades, nõukogu määrus (EÜ) nr 1206/2001 liikmesriikide kohtute vahelise koostöö kohta tõendite kogumisel tsiviil- ja kaubandusajades, nõukogu määrus (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning määrus (EL) nr 1215/2012 kohtualluvuse ning kohtuotsuste tunnustamise ja täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades.

Itaalia ja kolmandate riikide vaheliste küsimuste suhtes kohaldatakse kõige sagedamini õigusabi ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist käsitlevaid kahepoolseid konventsioone, mis on sõlmitud Argentiinaga (9. detsembril 1987. aastal Roomas), Brasiiliaga (17. oktoobril 1989. aastal Roomas), Venemaa Föderatsiooniga ja teiste endiste Nõukogude Liidu riikidega (25. jaanuaril 1979. aastal Roomas), endise Jugoslaavia Liitvabariigi riikidega (7. mail 1962. aastal Belgradis), Ühendkuningriigi endiste dominiioonidega, sealhulgas Austraalia ja Kanadaga (17. detsembril 1930. aastal Londonis), Šveitsiga (3. jaanuaril 1933. aastal Roomas (kohtuotsuste tunnustamine ja täitmine tsiviil- ja kaubandusajades) ning 16. augustil 1978. aastal Roomas (liiklusõnnetustega seotud kahjuhüvitised)), Bulgaariaga (18. mail 1990. aastal Roomas), Rumeeniaga (11. novembril 1972. aastal Bukarestis) ja Türgiga (10. augustil 1926. aastal Roomas).

2 Kollisiooninormide rakendamine

2.1 Kohtuniku kohustus kohaldada kollisiooninorme omal algatusel

Millises ulatuses ja millistel tingimustel?

Itaalia õiguse kohaselt peab kohus kohaldama kollisiooninorme omal algatusel: kohus peab kohaldatava õiguse kindlaks tegema poolte taotluseta (*iura novit curia*). Välisriigi õiguse sisu uurimisel abistab kohut justiitsministeerium ning samuti saab kohus küsida abi 1968. aasta Londoni välisriigi õiguse konventsiooni alusel.

2.2 Tagasisaade ja edasiviide

Kui asjaomase riigi kollisiooninormide kohaselt on kohtuasja suhtes kohaldatav välisriigi õigus, võib juhtuda, et selle välisriigi kollisiooninormide kohaselt on kohaldatav muu õigus (edasiviide ja tagasisaade).

Näiteks Prantsusmaal elava Ühendkuningriigi kodaniku õigus- ja teovõime suhtes kohaldatakse Prantsuse kollisiooninormi kohaselt Inglise õigust. Inglise õiguse kollisiooninorm aga viitab elukohariigi, st Prantsuse õigusele.

Mis juhtub sellisel juhul Itaalias? Mis juhtub, kui Itaalia õiguse kohaselt on kohaldatav teise riigi õigus, mis omakorda viitab Itaalia õigusele või mõne muu riigi õigusele?

Kui Itaalia õiguse kohaselt on kohaldatav teise riigi õigus, mis omakorda viitab muu riigi õigusele, siis edasiviidet ja tagasisaadet tunnustatakse ning muu riigi õigust kohaldatakse ainult järgmistel juhtudel:

- 1) kui selle muu riigi õiguses tunnustatakse edasiviidet ja tagasisaadet;
- 2) kui viidatakse tagasi Itaalia õigusele.

Tagasisaadet ja edasiviidet ei kohaldata, kui kohaldatava õiguse valisid menetluse pooled või see on seotud vorminõuete või lepinguväliste kohustustega.

2.3 Kohaldatava õiguse muutumine

Mis juhtub, kui ühendav tegur muutub, näiteks vara võõrandamisel?

Kohaldatakse eelnimetatud norme.

2.4 Kollisiooninormide tavapärase kohaldamise erandid

Kas kohus võib keelduda kohaldatava välisriigi õiguse (edasiviide) kohaldamisest, kui see on vastuolus rahvusvahelise avaliku korraga? Kas on olemas seadused või muud siseriiklikud õigusnormid, mis on kollisiooninormide suhtes esimuslikud (üldist kehtivust omavad sätted – *lois de police*)?

Itaalia õiguse (seaduse 218/1995 artikkel 16) kohaselt ei saa kohus kohaldada välisriigi õigust, kui see on „vastuolus avaliku korraga“ (*contrari all'ordine pubblico*). Tavaliselt mõistetakse selle all „rahvusvahelist avalikku korda“. Tsiviilpartnerluse sõlmimise õigust ja muid tingimusi reguleerib kummagi poole elukoha riigi õigus partnerluse sõlmimise ajal. Kui aga tsiviilpartnerluse sõlmimine ei ole samasooliste täiskasvanute vahel kohaldatava õiguse kohaselt lubatud, kohaldatakse Itaalia õigust (seaduse 218/1995 artikkel 32-b).

Õigusaktide konflikti korral (eelnimetatud seaduse artikkel 17) on esimuslik Itaalia õigus ning kõrvalekalded ei ole lubatud olenemata edasiviitest välisriigi õigusele, kui seda nõuavad Itaalia õigusnormid (need on üldist kehtivust omavad sätted, itaalia keeles: *norme di applicazione necessaria*).

2.5 Välisriigi õiguse tõendamine

Kohtuniku ja menetluse poolte rollid

Välisriigi õiguse sisu kindlakstegemine on kohtuniku ülesanne; ta saab soovi korral küsida abi menetluse pooltelt, ülikoolidelt või justiitsministeeriumilt.

Milliseid tõendeid aktsepteeritakse?

Välisriigi õiguse tõendamiseks võib kasutada rahvusvahelistes konventsioonides nimetatud dokumente, välisriikide asutuste poolt justiitsministeeriumi vahendusel antud teavet ning ekspertide või spetsialistide arvamusi.

Mis juhtub, kui välisriigi õigust ei ole võimalik välja selgitada?

Võimaluse korral kohaldab kohus õigust, mis on kindlaks tehtud muude ühendavate tegurite alusel, mis esinevad konkreetset liiki juhtudel. Kui see ei ole võimalik, kohaldatakse Itaalia õigust.

3 Kollisiooninormid

3.1 Lepingulised kohustused ja õigusaktid

Seaduse 218/1995 artiklis 57 on sätestatud, et lepinguliste kohustuste suhtes kohaldatakse 19. juuni 1980. aasta Rooma konventsioonis nimetatud õigust. Üldiselt on konventsioonis sätestatud, et lepingu suhtes kohaldatava õiguse valivad lepingu pooled.

Kui kohaldatavat õigust ei ole valitud, kohaldatakse selle riigi õigust, millega leping on kõige tihedamalt seotud, võttes siiski arvesse seda, et konkreetsete kohustuste suhtes võidakse kohaldada muid rahvusvahelisi konventsioone (näiteks on vallasasjade müüki käsitlev 1955. aasta Haagi konventsioon 1980. aasta Rooma konventsiooni suhtes esimuslik).

Rahvusvahelises konventsioonis nimetatud või poolte valitud õiguse kohaldamisest võib siiski keelduda, kui see on vastuolus avaliku korraga (näiteks kui see on vastuolus üldist kehtivust omavate sätetega või ohutust käsitlevate sätetega).

Alates määruse (EÜ) nr 593/2008 (Rooma I määrus) rakendamisest ei kohaldata ELi liikmesriikide piiriüleste lepingute suhtes enam rahvusvahelistes konventsioonides sätestatud norme, vaid neid reguleerib nimetatud määrus.

Määruses on sätestatud, et lepinguliste suhete suhtes kohaldatava õiguse kindlaksmääramise peamine kriteerium on lepingu poolte valik. Lepingu poolte valitud õigus ei tohi siiski piirata üldist kehtivust omavate sätete kohaldamist õigussüsteemis, millega leping on kõige tihedamalt seotud.

Juhuks kui kohaldatavat õigust ei ole valitud, näeb määrus iga lepinguliigi jaoks ette mitu konkreetset ühendavat kriteeriumi. Näiteks:

kauba müümise lepingut reguleerib selle riigi õigus, kus on müüja alaline elukoht;

lepingut, mille esemeks on õigus kasutada kinnisasja, reguleerib kinnisasja asukohariigi õigus;

teenuse osutamise lepingut reguleerib selle riigi õigus, kus on teenuse osutaja alaline elukoht.

Kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist sellistes asjades reguleeritakse määrusega (EL) nr 1215/2012 (Brüsseli la määrus).

3.2 Lepinguvälised kohustused

Eespool osutatud seaduses 218/1995 on sätestatud järgmistele lepinguvälisele kohustuste suhtes kohaldatavad õigusnormid:

ühepoolne lubadus (selle riigi õigus, kus lubadus anti);

krediidivahendid (veksleid ja lihtveksleid käsitlevaid ühtseid õigusnorme sätestav 1930. aasta Genfi konventsioon; tšekke käsitlevaid ühtseid õigusnorme sätestav 1931. aasta Genfi konventsioon; samal ajal kui muude krediidivahendite puhul reguleerib põhikohustusi krediidivahendi väljastamise riigi õigus);

esindamine (selle riigi õigus, kus on esindaja asukoht või kus ta peamiselt teostab oma muid volitusi);

seadusest tulenevad kohustused (selle riigi õigus, kus toimus sündmus, mille tagajärjel tekkis kohustus);

lepinguväline kahju (selle riigi õigus, kus sündmus toimus, kuid kannatanu taotlusel ka selle riigi õigus, kus kahju tekitanud sündmus toimus; kui tegemist on ühe ja sama riigi kodanikega, siis kohaldatakse selle riigi õigust).

Pärast määruse (EÜ) nr 864/2007 (Rooma II määrus) rakendamist kohaldatakse ELi liikmesriikide vaheliste piiriüleste juhtumite suhtes seda määrust.

Määruses on sätestatud, et lepinguvälisest kahjust tulenevaid kohustusi, lepingueelsetest toimingutest tulenevat vastutust, käsundita asjaajamisest tekkinud ja alusetust rikastumisest tekkinud vastutust reguleerib selle riigi õigus, kus kahju tekkis, olenemata sellest, millises riigis kahju tekitanud sündmus aset leidis. Pooled võivad kohaldatavas õiguses kokku leppida pärast kahju tekitanud sündmuse toimumist.

Kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist sellistes asjades reguleeritakse määrusega (EL) nr 1215/2012 (Brüsseli la määrus).

3.3 Isiku õiguslik seisund ja perekonnaseisuga seotud aspektid (nimi, elukoht, teovõime)

Isiklikku seisundit, õigus- ja teovõimet ja isiklike õiguste olemasolu ja sisu, sealhulgas õigust nimele reguleerib huvitatud poole riigi õigus, välja arvatud peresuhetest tulenevad õigused, mille suhtes kohaldatakse juhtumipõhiselt seaduses 218/1995 sätestatud viitenorme.

3.4 Vanema ja lapse õigussuhe, sealhulgas lapsendamine

Põlvnemine ja kodakondsus omandatakse vanemate või ühe vanema kodakondsusriigi õiguse alusel sünniga. Põlvnemise ning vanemate ja laste vaheliste isiklike ja rahaliste suhete, sealhulgas vanemliku vastutuse suhtes kohaldatakse lapse sünniriigi õigust.

Olenemata edasiviidetest välisriigi õigusele on Itaalia õigusaktid välisriigi õiguse suhtes esimuslikud, sätestades põhimõtte, et olemas on ainult üks „lapse“ staatus (ja seega, et abielu kestel sündinud ja väljaspool abielu sündinud lapsi tuleb kohelda võrdsetl), ning pannes vanemliku vastutuse mõlemale vanemale, nõudes mõlemalt vanemalt lapse ülalpidamist ning andes kohtule õiguse võtta meetmeid vanemlike õiguste piiramiseks või äravõtmiseks, kui vanema käitumine kahjustab last.

Kui Itaalia kohtule on esitatud taotlus lapse lapsendamiseks, et anda lapsele seadusliku lapse staatus, kohaldatakse Itaalia õigust (seadus 184/1983).

Seaduse 184/1983 artikkel 29 j-j sisaldavad muu hulgas konkreetseid norme, mida kohaldatakse juhul, kui Itaalias elav isik soovib lapsendada välisriigi kodanikust last; nende artiklitega võetakse üle rahvusvahelist lapsendamist käsitleva 29. mai 1993. aasta Haagi konventsiooni nõuded.

Muude kollisiooninormidega seoses on seaduse 218/1995 artiklis 38 sätestatud üksikasjalikud normid eri stsenaariumite puhuks.

Kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist vanemlikku vastutust käsitlevates asjades reguleerib määrus (EL) nr 2201/2003.

3.5 Abielu, kooselu, partnerlus, lahutus, lahusel, ülalpidamiskohustus

Abieluasjades kohaldatakse abikaasadevahelistele isiklikele suhetele abikaasade kodakondsusriigi õigust, kui mõlemad on sama riigi kodanikud, ning muul juhul selle riigi õigust, kus on nad on elanud suurema osa abielus oldud ajast.

Isiklike suhete suhtes kohaldatav õigus laieneb üldjuhul ühis- või lahusvara suhtes kohaldatavale abieluvararežiimile, kuid siin võib teha abikaasade kokkuleppel või seaduses konkreetsetl ette nähtud juhtudel erandeid.

Itaalia õigus tunnistab ka samasooliste isikute vahelist liitu (*unioni civili*, tsiviilpartnerlus), mille suhtes kehtivad peaaegu samad õigusnormid kui abielu suhtes, välja arvatud lapsendamise õigus. Tsiviilpartnerluse suhtes kohaldatakse selle riigi õigust, kus partnerlus sõlmiti, välja arvatud juhul, kui üks pool palub kohtul kohaldada selle riigi õigust, kus paar on enamiku ajast koos elanud. Vararežiimi suhtes kohaldatakse samuti selle riigi õigust, kus tsiviilpartnerlus sõlmiti, kuid pooled võivad kokku leppida, et kohaldatakse selle riigi õigust, kus vähemalt üks neist elab, või mille kodanik ta on.

Abielul, mille Itaalia kodanik on sõlminud välisriigis samasoolise isikuga, on samad tagajärjed nagu Itaalia õiguse kohasel tsiviilpartnerlusel.

Kooselu lõpetamise ja abielulahutuse ning tsiviilpartnerluse lõpetamise suhtes kohaldatakse määrust (EL) nr 1259/2010, mis on seaduse 218/1995 suhtes esimuslik. See võimaldab abikaasadel (või registreeritud partneritel) valida kohaldatav õigus, tingimusel et see on üks järgmistest: nende ühise elukoha riigi õigus; selle riigi õigus, kus nad viimati koos elasid, kui üks neist elab kokkuleppe sõlmimise ajal endiselt selles riigis; kummagi kodakondsusriigi õigus; või kohtu asukoha riigi õigus. Kui pooled ei ole kokkulepet sõlminud, kohaldatakse samu ühendavaid tegureid tähtsuse järjekorras (esimene on tähtsam kui teine jne).

Isikud, kes ei ole abielus ega tsiviilpartnerlussuhtes võivad sõlmida koosulepingu. Koosulepingu suhtes kohaldatakse elukaaslaste kodakondsusriigi õigust, kui mõlemad on sama riigi kodanikud, ning muul juhul selle riigi õigust, kus paar on enamiku ajast koos elanud.

Perekondlikku ülalpidamiskohustust reguleerib 2. oktoobri 1973. aasta Haagi konventsioon.

Kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist abieluasjades reguleerib määrus (EL) nr 2201/2003.

3.6 Abieluvara

Itaalias on abieluvara üldjuhul ühisvara (*comunione dei beni*).

Abikaasad võivad selle asemel valida alternatiivse süsteemi, mille puhul on kummalgi oma lahusvara (*separazione dei beni*), või omavahelisel kokkuleppel mõne muu korra.

3.7 Testamendid ja pärimine

Eristada tuleb kahte perioodi.

Kui pärand avanes (*apertura della successione*) enne 17. augustit 2015, kohaldatakse pärimise suhtes selle riigi õigust, mille kodanik surnu oma surma ajal oli. Elu ajal saab testator testamendis määrata, et pärandvara suhtes kohaldatakse tema elukohariigi õigust; kui ta on Itaalia kodanik, ei mõjuta see tema Itaalias elavate pärijate õigusi, kellel on seadusest tulenev õigus pärandvara osale (*legittimari*, seaduse 218/1995 artikkel 46).

17. augustil 2015 ja pärast seda avanenud pärandi suhtes kohaldatakse määrust (EL) nr 650/2012, millega asendati eelnimetatud kord. Pärimise suhtes kohaldatakse selle riigi õigust, kus asus surnu alaline elukoht tema surma ajal. Testaator võib määrata, et tema pärandvara suhtes kohaldatakse selle riigi õigust, mille kodanik ta on valiku tegemise ajal või surma hetkel. Määrusega võeti ka kasutusele Euroopa pärimistunnistus, mis kinnitab selle omaja staatust pärijana, annakusaajana või testamenditäitjana teises liikmesriigis.

3.8 Kinnisvara

Kinnisvara, vallasvara (käesoleval juhul ei ole immateriaalset vara käsitlevate üksikasjalike reeglite kirjeldamine asjakohane).

Vara ja muude asjaõiguste suhtes kohaldatakse vara asukohariigi õigust.

Kui kinnisvara asub ELi liikmesriigis, kohaldatakse määrust (EL) nr 1215/2012 (Brüsseli Ia määrus), milles on sätestatud, et kinnisasjaõigustega seoses on pädev selle liikmesriigi kohus, kus kinnisvara asub.

3.9 Maksejõuetus

Itaalia õiguses ei ole sõnaselgelt sätestatud, milline õigus on kohaldatav maksejõuetusega seotud õigusaktide konflikti puhul.

ELi ühtsed kollisiooninormid on sätestatud määruses (EL) nr 848/2015. Selles on sätestatud, et maksejõuetusmenetlus algatatakse liikmesriigis, kus asub võlgniku peahuvide kese; maksejõuetusmenetluste ja nende tagajärgede suhtes kohaldatakse selle liikmesriigi õigust, mille territooriumil menetlus algatatakse.

Loetelu mitmepoolsetest konventsioonidest, millega Itaalia on ühinenud

1. ABIELU, KOOSELU LÕPETAMINE, ABIELULAHUTUS

Abielulahutuste ja lahusele tunnustamist käsitlev 1. juuni 1970. aasta Haagi konventsioon

11. mail 2011. aastal Istanbulis allkirjastamiseks avatud Euroopa Nõukogu naistevastase vägivalla ja perevägivalla ennetamise ja tõkestamise konventsioon (27. juuni 2013. aasta seadus nr 77)

2. PÕLVNEMINE JA LAPSENDAMINE

5. septembri 1980. aasta Müncheneri konventsioon ees- ja perekonnanimedega suhtes kohaldatava õiguse kohta

Riikidevahelises lapsendamises laste kaitseks tehtava koostöö 29. mai 1993. aasta Haagi konventsioon

3. ALAEALISED

Alaealiste kaitse suhtes ametiasutuste volitusi ja kohaldatavat seadust käsitlev 5. oktoobri 1961. aasta Haagi konventsioon

Rahvusvahelise lapseröövi tsiviilõiguslikke küsimusi käsitlev 25. oktoobri 1980. aasta Haagi konventsioon

Luxembourgis 20. mail 1980. aastal sõlmitud laste hooldusõigust ja laste hooldusõiguse taastamist käsitlevate otsuste tunnustamise ja täitmise Euroopa konventsioon

Vanemliku vastutuse ja lastekaitsemeetmetega seotud kohtualluvust, kohaldatavat seadust, tunnustamist, kohtuotsuste täitmist ja koostööd käsitlev 19. oktoobri 1996. aasta Haagi konventsioon (18. juuni 2015. aasta seadus nr 101)

4. PEREKONNASUHETEST TULENEVAD ÜLALPIDAMISKOHUSTUSED

20. juuni 1956. aasta New Yorgi konventsioon välisriigist ülalpidamise taotlemise kohta

2. oktoobri 1973. aasta Haagi konventsioon ülalpidamiskohustusi käsitlevate otsuste tunnustamise ja täitmise kohta

2. oktoobri 1973. aasta Haagi konventsioon ülalpidamiskohustuste suhtes kohaldatava õiguse kohta

5. KODAKONDSUS JA KODAKONDSUSETUS

28. septembri 1954. aasta New Yorgi konventsioon kodakondsuseta isikute seisundi kohta

28. juuli 1951. aasta Genfi pagulasseisundi konventsioon ja 31. jaanuari 1967. aasta New Yorgi protokoll

6. PÄRIMINE

26. oktoobri 1973. aasta Washingtoni konventsioon rahvusvaheliste testamentide vormi käsitleva ühtse seaduse kohta

2. oktoobri 1973. aasta Haagi konventsioon piiriüleste pärandite valitsemise kohta

7. LEPINGULISED KOHUSTUSED

Lepinguliste kohustuste suhtes kohaldatava õiguse 19. juuni 1980. aasta Rooma konventsioon

16. septembri 1988. aasta Lugano konventsioon kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades

8. RAHVUSVAHELINE KAUBANDUS

15. juuni 1955. aasta Haagi konventsioon kaupade rahvusvahelise müügi suhtes kohaldatava õiguse kohta

11. aprilli 1980. aasta Viini (ÜRO) konventsioon kaupade rahvusvahelise ostu-müügi lepingute kohta

19. mai 1956. aasta Genfi kaupade rahvusvahelise autoveo lepingu konventsioon

9. KREIIVAHENDID

Veksleid ja lihtveksleid käsitlevaid ühtseid õigusnorme sätestav 7. juuni 1930. aasta Genfi konventsioon

Tšekke käsitlevaid ühtseid õigusnorme ja teatud õigusaktide konfliktide lahendamist sätestav 19. märtsi 1931. aasta Genfi konventsioon

10. LEPINGUVÄLISED KOHUSTUSED

Tuumaanergia valdkonnas tsiviilvastutust käsitlev 29. juuli 1960. aasta Pariisi konventsioon (ja lisaprotokollid)

29. novembri 1969. aasta Brüsseli rahvusvaheline konventsioon tsiviilvastutusest naftareostuskahjude eest

11. VAHEKOHUS

Välisriigi vahekohtu otsuste tunnustamise ja täitmise 10. juuni 1958. aasta New Yorgi konventsioon

21. aprilli 1961. aasta Euroopa konventsioon rahvusvahelise kaubandusarbitraazi kohta

12. ÕIGUSABI JA -KOOSTÖÖ

1. märtsi 1954. aasta Haagi tsiviilkohtumenetluse konventsioon

Tsiviil- ja kaubandusajades kohtu- ja kohtuväliste dokumentide välisriikides kätteandmise 15. novembri 1965. aasta Haagi konventsioon

Tsiviil- ja kaubandusajades välisriigis tõendite kogumise 18. märtsi 1970. aasta Haagi konventsioon

16. septembri 1988. aasta Lugano konventsioon kohtualluvuse ja kohtuotsuste täitmise kohta tsiviil- ja kaubandusajades

13. USALDUSFONDID

Usaldusfondide suhtes kohaldatavat õigust ja nende tunnustamist käsitlev 1. juuli 1985. aasta Haagi konventsioon

Rahvusvahelistes konventsioonides sätestatud normide, eelkõige ühtsete õigusnormide, ning vastavate siseriiklike rahvusvahelise eraõiguse normide kooskõla on tagatud seaduse 218/1995 artikliga 2, mille kohaselt ei piira asjaolu, et olukord või suhe kuulub siseriikliku õiguse kohaldamisalasse, Itaaliale siduvate rahvusvaheliste konventsioonide kohaldamist sama juhtumi suhtes.

Viimati uuendatud: 22/12/2021

Käesoleva veebilehe omakeelset versiooni haldab Euroopa õiguslase koostöö võrgustiku vastav riiklik kontaktpunkt. Tõlked on teostanud Euroopa Komisjoni teenistused. Originaali tehtavad võimalikud muudatused asjaomase riikliku ametiasutuse poolt ei pruugi kajastuda tõlkeversioonides. Komisjon ja Euroopa õiguslase koostöö võrgustik ei võta mingit vastutust ega kohustusi seoses käesolevas dokumendis esitatud või viidatud teabe ega andmetega. Palun lugege õiguslikku teadaannet lehekülje eest vastutava liikmesriigi autoriõiguste kohta.